

# คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2838/2539

บริษัท โปรเกรสเครดิต จำกัด โจทก์ นาย แหนน แซ่กอผู้ร้อง เจ้าพนักงานพิทักษ์ทรัพย์ผู้คัดค้าน บริษัท เงินทุน  
เยวราช จำกัดจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 119, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 179, ป.วิ.พ.  
มาตรา 174, พ.ร.บ.ล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 153

## ย่อ / หลักกฎหมาย

พระราชบัญญัติล้มละลายพ.ศ.2483มาตรา119วรรคสองและวรรคสามบัญญัติให้บุคคลที่ได้รับ  
แจ้งความยืนยันหนี้คัดค้านต่อศาลโดยทำเป็นคำร้องภายในกำหนดเวลาสิบวันนับแต่ได้รับ  
แจ้งความยืนยันและตามพระราชบัญญัติล้มละลายพ.ศ.2483มาตรา179มิได้บัญญัติเกี่ยวกับ  
ค่าธรรมเนียมคำร้องไว้โดยเฉพาะจึงต้องนำตาราง2(3)ท้ายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง  
ซึ่งกำหนดให้คู่ความเสียค่าธรรมเนียมการยื่นคำขออื่นๆที่ต้องทำเป็นคำร้องเพียง20บาทมาใช้  
บังคับสำหรับชั้นอุทธรณ์นั้นตามบทบัญญัติดังกล่าวมิได้ให้คู่ความทำเป็นคำร้องและตาม  
พระราชบัญญัติล้มละลายพ.ศ.2483มาตรา179วรรคท้ายบัญญัติให้คิดอัตราเดียวกับค่าธรรมเนียม  
ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งเมื่อผู้ร้องอุทธรณ์ต่อศาลอุทธรณ์ว่าผู้ร้องไม่ต้องรับผิด  
ชำระหนี้ตามที่ศาลชั้นต้นยกคำร้องของผู้ร้องที่ขอให้ยกคำสั่งของผู้คัดค้านที่ยืนยันให้ผู้ร้อง  
ชำระหนี้โดยอ้างว่าไม่มีหนี้ที่จะต้องชำระตามจำนวนที่ผู้คัดค้านแจ้งยืนยันหากศาลอุทธรณ์มี  
คำพิพากษาให้ผู้ร้องชนะคดีทุกข้อของผู้ร้องย่อมปลดเปลื้องไปเท่ากับจำนวนเงินที่ผู้ร้องไม่ต้อง  
รับผิดชำระหนี้ของอุทธรณ์ของผู้ร้องจึงเป็นคำฟ้องซึ่งมีจำนวนทุนทรัพย์ที่พิพาทกันในชั้นอุทธรณ์ตาม  
จำนวนหนี้ที่ผู้ร้องไม่ต้องรับผิดตามที่ศาลชั้นต้นยกคำร้องของผู้ร้องนั้นอันเป็นคดีที่มีคำขอให้  
ปลดเปลื้องทุกข้ออันอาจคำนวณเป็นราคาเงินได้ตามตาราง1ข้อ(1)(ก)ท้ายประมวลกฎหมายวิธี  
พิจารณาความแพ่งประกอบด้วยพระราชบัญญัติล้มละลายพ.ศ.2483มาตรา179วรรคท้ายซึ่งผู้ร้อง  
ต้องเสียค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์อย่างคดีมีทุนทรัพย์ ศาลอุทธรณ์มีคำสั่งให้ผู้ร้องนำค่าขึ้นศาลชั้น  
อุทธรณ์ที่ยังขาดอยู่มาชำระแต่ผู้ร้องไม่ชำระจึงเป็นการทิ้งฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา  
ความแพ่งมาตรา174(2),246ประกอบพระราชบัญญัติล้มละลายพ.ศ.2483มาตรา153ศาลอุทธรณ์  
ต้องมีคำสั่งให้จำหน่ายคดีเสียจากสารบบความตามมาตรา132(1)ประกอบพระราชบัญญัติ  
ล้มละลายพ.ศ.2483มาตรา153ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าผู้ร้องไม่นำเงินค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์ที่ยัง  
ขาดอยู่มาชำระภายในกำหนดอุทธรณ์ของผู้ร้องจึงเป็นอุทธรณ์ที่ต้องห้ามตามกฎหมายและ  
พิพากษายกอุทธรณ์ของผู้ร้องเช่นนี้คำพิพากษาของศาลอุทธรณ์จึงไม่ชอบด้วยกระบวนการพิจารณา

## คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากศาลชั้นต้นมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์จำเลยเด็ดขาดเมื่อวันที่ 19 มิถุนายน 2528  
ผู้คัดค้านได้มีหนังสือลงวันที่13 กันยายน 2528 และวันที่ 7 เมษายน 2530 ตามลำดับ ให้ผู้ร้อง  
ชำระเงินตามตั๋วสัญญาใช้เงินจำนวน 12,500,000 บาทพร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 19.5 ต่อปี  
นับแต่วันที่17 ตุลาคม 2526 จนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้คัดค้านภายใน14 วัน ผู้ร้องปฏิเสธหนี้ภายใน  
กำหนดผู้คัดค้านสอบสวนแล้วพบว่าผู้ร้องได้ออกตั๋วสัญญาใช้เงิน และผู้ร้องไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่า  
ผู้ร้องมิได้เป็นหนี้จริง จึงต้องรับผิดตามตั๋วสัญญาใช้เงินและได้มีหนังสือยืนยันหนี้ให้ผู้ร้องชำระหนี้

ดังกล่าวผู้ร้องยื่นคำร้องว่า ผู้ร้องไม่เคยเป็นหนี้จำเลย ผู้ร้องไม่เคยกู้ยืมเงินจากจำเลยและไม่เคย  
ออกตั๋วสัญญาใช้เงิน การที่จะให้กู้ยืมเงินหรือออกตั๋วสัญญาใช้เงินจำนวนเป็นล้านบาท จำเลยจะ  
ต้องให้มิประกันทุกราย และลายมือชื่อผู้ออกตั๋วสัญญาใช้เงินก็เป็นภาษาจีนซึ่งมิใช่ลายมือชื่อของผู้  
ร้อง ผู้ร้องเขียนและอ่านภาษาจีนไม่ได้ ลายมือชื่อในตั๋วสัญญาใช้เงินเป็นลายมือชื่อปลอมขอให้ยก  
คำสั่งของผู้คัดค้านที่ยืนยันให้ผู้ร้องชำระหนี้จำนวน 12,500,000 บาท ผู้คัดค้านยื่นคำคัดค้านว่า  
ตั๋วสัญญาใช้เงินเลขที่ 010/2526 ลงวันที่ 17 ตุลาคม 2526 จำนวนเงิน 12,500,000 บาท ซึ่งผู้ร้อง  
ลงลายมือชื่อเป็นผู้ออกตัวอยู่ในตู้เซฟซึ่งผู้คัดค้านยึดมาจากจำเลย เมื่อได้ตรวจสอบแล้วตรงกับ  
บัญชีลูกหนี้ของจำเลย ผู้คัดค้านจึงได้มีหนังสือทวงหนี้ไปยังผู้ร้องและเมื่อผู้ร้องปฏิเสธหนี้ ผู้คัดค้าน  
ได้สอบสวนผู้ร้องแล้ว แต่พยานหลักฐานของผู้ร้องเลื่อนลอยไม่อาจหักล้างหนี้ได้ ผู้ร้องเคย  
ลงลายมือชื่อเป็นภาษาจีนและได้ลงลายมือชื่อไว้กับจำเลยเพื่อขอกู้เงินหลายครั้ง แต่ละลายมือชื่อ  
แตกต่างกันขอให้ยกคำร้องศาลชั้นต้น มี คำสั่ง ให้ยก คำร้องขอ ผู้ร้องผู้ร้อง อุทธรณ์ศาลชั้นต้นสั่ง  
รับอุทธรณ์ และส่งสำนวนไปศาลอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ทำคำพิพากษาเสร็จแล้วส่งไปให้ศาลชั้นต้น  
โดยก่อนอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ให้คู่ความฟัง ให้ศาลชั้นต้นเรียกผู้ร้องนำค่าขึ้นศาลชั้น  
อุทธรณ์อย่างคดีมีทุนทรัพย์ที่ยังขาดอยู่มาชำระให้ครบถ้วนเสียก่อน ภายในเวลาที่ศาลชั้นต้น  
กำหนดศาลชั้นต้นสั่งให้ผู้ร้องนำค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์ที่ยังขาดอยู่มาชำระภายใน 15 วันผู้ร้องยื่น  
คำร้องขออุทธรณ์อย่างคนอนาถศาลชั้นต้นไต่สวนแล้วส่งไปให้ศาลอุทธรณ์ส่งศาลอุทธรณ์เห็นว่า  
ตามทางไต่สวนยังไม่พอฟังว่าผู้ร้องเป็นคนยากจน ไม่มีทรัพย์สินพอที่จะเสียค่าธรรมเนียมศาล  
ให้ยกคำร้อง หากผู้ร้องประสงค์ที่จะดำเนินคดีต่อไปให้นำเงินค่าธรรมเนียมศาลมาชำระภายใน 30  
วัน นับแต่วันทราบคำสั่ง ศาลชั้นต้นอ่านคำสั่งของศาลอุทธรณ์ให้ผู้ร้องฟังเมื่อวันที่ 23 กันยายน  
2535 ต่อมาผู้ร้องขอขยายระยะเวลาวางเงินค่าธรรมเนียมศาลสามครั้ง ศาลชั้นต้นอนุญาตแต่  
ปรากฏว่าผู้ร้องไม่นำค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์ที่ยังขาดอยู่มาชำระภายในกำหนดศาลชั้นต้นจึงส่ง  
สำนวนไปศาลอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์เห็นว่าอุทธรณ์ของผู้ร้องเป็นอุทธรณ์ที่ต้องห้ามตามกฎหมาย  
ศาลอุทธรณ์ไม่รับวินิจฉัย พิพากษายกอุทธรณ์ของผู้ร้องผู้ร้อง ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ที่ผู้ร้องฎีกา  
ว่าการร้องคัดค้านการยืนยันหนี้ของผู้คัดค้านตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา  
119 ถือไม่ได้ว่าเป็นคำฟ้องเพราะผู้ร้องไม่ได้เรียกร้องอะไรเอาจากกองทรัพย์สินของผู้ล้มละลายผู้  
ร้องเพียงปฏิเสธว่าตนไม่ได้เป็นหนี้ตามที่ผู้คัดค้านเรียกร้องและขณะยื่นคำร้องต่อศาลชั้นต้นก็ยัง  
เรียกเก็บค่าคำร้อง 20 บาท เท่านั้น จึงต้องถือว่าเป็นคดีที่ขอให้ปลดเปลื้องทุกข์อันไม่อาจคำนวณ  
เป็นราคาเงินได้ที่ศาลอุทธรณ์ให้ผู้ร้องเสียค่าขึ้นศาลอย่างเป็นคดีมีทุนทรัพย์จึงไม่ชอบนั้น  
พิเคราะห์แล้ว เห็นว่า ที่ศาลชั้นต้นเรียกเก็บค่าคำร้องขณะยื่นคำร้องจากผู้ร้องเพียง 20 บาท ก็  
เนื่องจากตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 119 วรรคสองและวรรคสามบัญญัติให้  
บุคคลที่ได้รับแจ้งความยืนยันหนี้คัดค้านต่อศาลโดยทำเป็นคำร้องภายในกำหนดเวลาสิบสี่วัน  
นับแต่ได้รับแจ้งความยืนยัน และตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 179 มิได้  
บัญญัติเกี่ยวกับค่าธรรมเนียมคำร้องไว้โดยเฉพาะจึงต้องนำตาราง 2(3) ท้ายประมวลกฎหมายวิธี  
พิจารณาความแพ่ง ซึ่งกำหนดให้คู่ความเสียค่าธรรมเนียมการยื่นคำขออื่น ๆ ที่ต้องทำเป็นคำร้อง  
เพียง 20 บาท มาใช้บังคับ สำหรับชั้นอุทธรณ์นั้น ตามบทบัญญัติดังกล่าวมิได้ให้คู่ความทำเป็น  
คำร้องและตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 179 วรรคท้าย บัญญัติให้คดีอัตรา  
เดียวกับค่าธรรมเนียมตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งฉะนั้น เมื่อผู้ร้องอุทธรณ์ต่อ  
ศาลอุทธรณ์ว่า ผู้ร้องไม่ต้องรับผิดชอบหนี้ตามที่ศาลชั้นต้นยกคำร้องของผู้ร้องที่ขอให้ยกคำสั่ง

ของผู้คัดค้านที่ยืนยันให้ผู้ร้องชำระหนี้ โดยอ้างว่าไม่มีหนี้ที่จะต้องชำระตามจำนวนที่ผู้คัดค้านแจ้งยืนยัน หากศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษาให้ผู้ร้องชนะคดี ทุกข์ของผู้ร้องย่อมปลดปล่อยไปเท่ากับจำนวนเงินที่ผู้ร้องไม่ต้องรับผิดชอบชำระหนี้ อุทธรณ์ของผู้ร้องจึงเป็นคำฟ้องซึ่งมีจำนวนทุนทรัพย์ที่พิพาทกันในชั้นอุทธรณ์ตามจำนวนหนี้ที่ผู้ร้องไม่ต้องรับผิดชอบตามที่ศาลชั้นต้นยกคำร้องของผู้ร้องนั้น อันเป็นคดีที่มีคำขอให้ปลดปล่อยทุกข์อันอาจคำนวณเป็นราคารเงินได้ตามตาราง 1 ข้อ(1)(ก)ท้ายประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ประกอบด้วยพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 179 วรรคท้ายซึ่งผู้ร้องต้องเสียค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์อย่างคดีมีทุนทรัพย์ฎีกาผู้ร้องฟังไม่ขึ้น เมื่อศาลอุทธรณ์มีคำสั่งให้ผู้ร้องนำค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์ที่ยังขาดอยู่มาชำระ แต่ผู้ร้องไม่ชำระจึงเป็นการทึงฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 174(2), 246 ประกอบพระราชบัญญัติล้มละลายพ.ศ. 2483 มาตรา 153 ศาลอุทธรณ์ต้องมีคำสั่งให้จำนำยคดีเสียจากสารบบความตามมาตรา 132(1) ประกอบพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 มาตรา 153 ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าผู้ร้องไม่นำเงินค่าขึ้นศาลชั้นอุทธรณ์ที่ยังขาดอยู่มาชำระภายในกำหนดอุทธรณ์ของผู้ร้อง จึงเป็นอุทธรณ์ที่ต้องห้ามตามกฎหมายและพิพากษายกอุทธรณ์ของผู้ร้องเช่นนี้ คำพิพากษาของศาลอุทธรณ์จึงไม่ชอบด้วยกระบวนการวิธีพิจารณาสมควรแก้ไขเสียให้ถูกต้องพิพากษายกคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ให้จำนำยคดีผู้ร้องเสียจากสารบบความ ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์และชั้นฎีกาให้เป็นพับ

## องค์คณะ

ทวีชัย เจริญบัณฑิต · สมาน เวทวินิจ · สมพงษ์ สนธิเนตร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2838/2539>